

Misjonijutustused

**Põhja-Ameerika
Divisjon**

**Juuli August September
2008**

Originaali tiitel:
Mission
Third Quarter 2008

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2008

MISJONIJUTUSTUSED

III kvartal 2008

Põhja-Ameerika Divisjon

Põhja-Ameerika Divisjoni kuuluvad Kanada, Põhja-Ameerika Ühendriigid, saariik Bermuda ja mitmed saared.

Adventkogudus sündis ja arenes Põhja-Ameerikas. Varasemad adventusklikud saatsid ohvrimeelselt misjonäre Euroopasse, Indiasse, Aafrikasse, Austraaliasse ja Aasiasse. Praegu tehakse koguduse kuulutustööd umbes 200 riigis üle kogu maailma.

Kuid koguduse kasv Põhja-Ameerikas on sarnaselt Euroopale ja Austraaliale aeglustunud. Praegu on Põhja-Ameerikas veidi üle miljoni koguduseliikme. Miljonid üle kogu Põhja-Ameerika ei ole iial adventsõnumit kuulnud. Tänapäeval elab Põhja-Ameerikas koguduse 15 miljonist liikmest vähem kui 8 protsenti.

Sellel kvartalil kasutab adventliikumise hälliks olnud divisjon kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetust raadioevangelismi laiendamiseks.

Raadioevangelism

Adventkogudus jõudis raadiosse peaaegu 80 aastat tagasi ja teleevangelism algas 1950. a. Tänapäeval on satelliidid, internet ja muud tehnoloogilised edusammud loonud uued kanalid, mille kaudu saame inimestele tutvustada Jumala armastust. Meedia kaudu saab jõuda inimesteni, kes ei taha kirikusse või evangeelsetele koosolekutele tulla.

Hoolimata kaasaja tehnoloogilistest edusammudest, jääb raadio võimsaks jõuks inimeste elus. Kristlikud saated võivad jõuda väga paljude inimesteni, kelleni mingite teiste vahendi-

tega jõuda ei saaks. Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetus keskendub raadio teel inimesteni jõudmisele kogu divisjonis.

Kuigi Kanada seadus ei luba spetsiaalse huvialaga raadiojaamu, lubab see madalsageduslikel raadiojaamadel edastada teise jaama signaali piirkonnas, kus on vähe teisi meediakanaaleid. Ammu enne seda, kui Newfoundlandist sai Kanada osa, hakkas seal tööle adventraadiojaam. Sel jaamal lubati tegutsemist jätkata. Praegu edastavad VOAR-i adventkuulutust linnades ja riigi kaugeimates piirkondades umbes 20 saatejaama Kanada Atlandi ja Vaikse ookeani rannikutel. Osa kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest rajab rohkem selliseid edastusjaama üle kogu Kanada.

LifeTalk-raadiol on rohkem kui 70 raadiojaamaga võrgustik üle kogu Ameerika Ühendriikide. Need jaamad saavad iga päeva kuni 5000 telefonipäringut. Inimesed kuulavad. Osa meie kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusest aitab suurendada Life-Talk-raadio ulatust.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetuse projektid on:

- saateedastusjaamade rajamine üle kogu Kanada
- LifeTalk-raadio ulatuse ja efektiivsuse suurendamine kogu Ameerika Ühendriikides.

5. juuli 2008

Ameerika Ühendriigid

Tõde hilisõhtusest telesaatest

Ajakirjale jutustanud Ben, Charles ja Josh Reitman

„Meie elu muutus alatiseks, kui vaatasime hilisõhtust telesaadet,“ ütleb Ben Reitman.

Ben ja tema vennad Charles ja Josh olid vanemate juures elavad teismelised. Ben töötas kohaliku kaubamaja õhtuses vahetuses. Ühel õhtul pärast vahetuse lõppu pani ta teleri mängima ja hakkas kanaleid klõpsima.

Antenn oli vilets, kuid kanaleid vahetades haaras tema tähelepanu üks saade. „Üks mees rääkis spiritismi ohtudest,“ meenutab Ben. „Ma olin uudishimulik ja vaatasin kogu saate lõpuni.“

Järgmisel õhtul pani Ben jällegi teleri mängima ja vaatas teise kõneleja sõnavõttu.

Ben oli üles kasvanud kristlikus kodus ja sai peagi aru, et kõneleja sõnad pärinevad Piiblist. Kui ta luges ekraanil näidatud kirjakohti ja kuulas jutlust, ei saanud Ben eitada, et kõneleja rääkis tõtt.

Ben rääkis teadasaadust vendadele. Josh ei olnud huvitatud ja Charles oli saate suhtes skeptiline ning oli mures, et Ben

ei satuks mingi sekti hulka. Aga kui Charles üksinda saadet vaatas, mõistis ta, et jutlustaja väited põhinevad Piibilil. Siiski ta kõhkles.

Vennad sai teada, et telesaadet teeb seitsmenda päeva adventistide kogudus ja nad otsustasid lõpuks kohalikku adventkirikusse minna.

Jumal töötas nende südames ja vennad muutsid oma elu. Nad mängisid väga palju videomänge, kuid otsustasid, et see tuleb lõpetada. „Jumala vaikset häält ei saa nii lihtsalt kuulda, kui mõtted on teiste asjadega täidetud,“ selgitab Josh.

Esimesena hakkas hingamispäeva pidama Charles. Josh järgis tema eeskuju üsna varsti. Ei läinudki kaua, kui vendade usk pandi proovile. „Me töötasime kõik kohalikus kaubamajas,“ ütleb Josh. „Rääkisime juhatajaga ning ta ütles, et see pole probleem ja oli nõus meile kaks hingamispäeva kuus vabaks andma.“

Kuid vennad ei saanud usuga kompromisse teha, seepärast ütlesid nad kaubamaja juhatajale, et nad ei tööta ühelgi laupäeval. Nad pakkusid, et lähevad töölt ära, kuid juhataja püüdis neid veenda jääma, sest nad olid head töötajad. Kuid Ben, Charles ja Josh uskusid, et Jumal austab nende otsust ja hoolitseb nende vajaduste eest, kui nad Tema hingamispäeva pühitsevad. Charles ja Josh tulid töölt ära.

„Isa ei suutnud uskuda, et töölt ära tulime,“ ütleb Charles. „Ta kartis, et teeme vea, kuid meie olime Jumala hoolitsuses kindlad.“ Ben oli just auto ostnud ja isa oli ta laenu käendanud. Ta oli mures, et kui ta ei suuda laenu maksta, peab seda tegema isa. Lõpuks otsustas Ben usus edasi minna ja loobus tööst, et koos vendadega hingamispäeva pidada.

Kolm venda ristiti adventkogudusse ja peagi nägid nad, kuidas Jumal imeliselt tegutseb. Kui nad jätkasid Piibli uurimist ja teadmiste omandamist, kutsuti neid jutlustama ja noorte palvenädalat tutvustama.

Vendadel läks mitu kuud, enne kui nad leidsid töö, kus said hingamispäevad vabaks, kuid Jumal austas nende pühendumist ja lõpuks oli kõigil kolmel töö olemas. 2006. aasta suvel kohustusid vennad piiblitöölised, kes nende linnas töötasid. Charlesil oli sel ajal kaks töökohta, kuid ta otsustas ka nende piiblitöölisedega koos töötada.

Vennad said teada kolmekuulisest evangelismikursusest, mida peeti adventkolledžis. Nad tahtsid osa võtta, kuid neil ei olnud 4 000 dollari suurust õppemaksu. Kui nad palvetasid Jumala tahtmise ja juhtimise pärast, esitas sõber neile üleskutsesse. „Ärge paluge leivaviilu, kui teil on vaja tervet pätsi.” Vennad võtsid sõbra nõu kuulda ja panid end kursusele kirja. Selleks ajaks, kui kursus läbi sai, oli ka nende õppemaks tasutud.

Praegu on Ben, Charles ja Josh piiblitöölised, kes räägivad häid sõnumeid, mille leidsid hilisõhtusest telesaatest, mida nad ei oleks pidanud saama ilma kaabel- või satelliittelevisioonita vaadata. „Meile meeldib inimestega koos Piiblit uurida,“ ütleb Josh. „See on palju huvitavam kui videomäng või teler.“

Teie misjoniannetused aitavad jõuda evangeeliumikuulutusega selliste inimesteni nagu Ben, Charles ja Josh. Aitäh annetuste eest.

Fakte

Kuna Põhja-Ameerika elanikud ei käi enam suurtel evangeelsetel koosolekutel nagu varem, on meedial evangeeliumitöös järjest olulisem osa. Lisaks raadio- ja telesaadete jaoks eetriaja ostmisele riigi- või kommertsjaamadelt on kogudusel ulatuslik raadiojaamade võrk ja telejaam Hope TV. Need kanalid on olnud efektiivsed, jõudmaks vendade Reitmanide taoliste inimesteni, kes ei käi kirikus või kes otsivad suuremat tõe, kui leiavad oma kirikust.

12. juuli 2008
Ameerika Ühendriigid

Mootorrattur Kristuse heaks

Ajakirjale jutustanud Rob Turlington

Rob Turlington näeb välja nagu karm mootorrattur, kellega ei sooviks kohtuda, kui ta oma mootorrattal linna sõidab. Ja kunagi ta oligi selline. Tema elu oli segadus, täis narkootikume ja lootusetust. „See on Jumala arm, et ma veel täna elus olen,“ ütleb Rob.

Rob kasvas üles adventperes, aga kui ta oli piisavalt vana, otsustas ta järele uurida, missugune on elu maailmas. Rob libises tasapisi välja suhtest Kristusega, samal ajal kui pidutsemine ja joomine võtsid elus järjest olulisema koha. Ta värvati armeesse. Seal leidis ta, et narkootikume on lihtne kätte saada.

Kui ta sõjaväest vabanes, tahtis ta oma elu juurde tagasi pöörduda. Ta abiellus, leidis töökoha ja lõi perekonna. Kuid isegi siis, kui tal oli pere, kelle eest hoolitseda, jätkas Rob uimastite tarvitamist.

„Ma ei olnud ei hea abikaasa ega isa,“ ütleb Rob kahetsusega. „Minu elu oli kokku varisemas ja mina põgenesid narkootikumidesse.“

Rob ei leidnud kusagilt rahu. Mida enam ta seda uimastitest otsis, seda ebakindlamalt ta end tundis. „Sel ajal töötas minu juures Püha Vaim, meenutades asju, mida isa oli mulle õpetanud,“ ütleb Rob. „Kuid ma polnud valmis tagasi pöörduma.“

Siis nägi Rob ühel ööl unenäo. Kostis valjem äikesemürin, kui ta eales oli kuulnud, ja sellele järgnes pimestav välk. Rob oli kindel, et Jeesus tuleb. Kohkunult tõusis ta voodis istuli ja karjatas: „Mitte veel, Jeesus! Ma ei ole valmis!“

See oleks pidanud olema pöördepunktiks Robi elus, kuid ei. Ta pidutses hullemini kui varem. Siis ühel hommikul pärast eriti rasket ööd vaatas Rob peeglisse. Ta ei tundnud ennast ära. Peeglist oma nägu vahtides meenusid talle isa sõnad, et on aeg oma elu muuta.

Rob läks sel hommikul tööle nagu tavaliselt, kuid selle asemel, et päeva lõpus uimastidoos osta või baari minna, läks ta otse koju. Järgmisel ja veel järgmisel päeval tuli ta koju ilma alkoholi ja narkootikumideta. Kolmandal õhtul istus ta kodus voodil narkootikumide ja alkoholi võõrutusnähte taludes. Ta tundis vajadust palvetada. Ta põlvitas ja palus andestust. „Jumal, ma vajan oma ellu rahu. Ma olen väsinud baarikaklustest, narkootikumidest ja alkoholist. Palun, Issand, anna mulle rahu!”

Kohe tundis Rob rahulainet enda üle tulvamas. Sel ööl magas ta hästi. Ta teadis, et ta pere oli tema pärast aastaid palvetanud. Viimaks said nende palved vastuse. Ta tundis oma elus Püha Vaimu tööd.

Rob oli ohvitser armees teeninud meeste mootorrattaklubis. Ta tundis mootorratturitega vendlust, aga kui Püha Vaim meenutas Robile lapsepõlvest tuttavaid tõesid, tundis ta, et ei saa usu pärast klubi ohvitserina jätkata. Ta oli eriti mures hingamispäevaprobleemi pärast. Ta kirjutas kirja, milles sel-

gitas oma pöördumist ja veendumust, et ta ei saa osaleda hingamispäeval korraldatavates üritustes. Ta pakkus, et astub ametist tagasi, kuid mootorratturitest vennad ei tahtnud seda lubada. Selle asemel nõudsid nad, et ta nendega jääks. „Ja kui klubil on kusagil riigiosas kokkutulek,“ ütleb Rob naeratades, „leiavad need mehed kohaliku adventkiriku ammu enne seda, kui mina kohale jõuan.“

Rob hakkas paluma Jumalalt, kuidas ta saaks jõuda kaasmootorratturiteni Kristuse andestuse kuulutusega. Jumal andis talle vajaduse osta 50 Piiblit ja jagada need mootorratturitele. Ta leidis Rahvusvahelise Piibliseltsi kodulehe ja avastas hämmastusega, et nad müüsid Uut Testamenti, mille kaanel oli mootorratas ja pealkiri „Lootus kiirteele“.

Rob ostis Uued Testamendid ja jaotas need kaasmootorratturitele. Peagi pidi ta juurde tellima. Ta palus kohalikul kogudusel end Piiblitega varustada ja nad tegid seda hea meelega. Sellest esimesest korrast saadik on Rob jaotanud mootorratturitele üle kogu Ameerika Ühendriikide rohkem kui 1 100 Piiblit.

Rob jätkab Jumala armastusest tunnistamist mootorrattaklubi liikmetele. Tema tunnistus avaldas sellist muljet, et viimaste valimiste ajal loodi kaplani koht ja paluti Robil see täita. Praegu, mootorrattaklubi ametliku kaplanina jätkab ta oma kaasmootorratturitele tunnistamist.

Hiljuti paluti Robil kõneleda klubiliikme matustel. „Kaasmootorratturitele lootusest rääkimine tragöödiast hoolimata,“ ütleb Rob.

Rob ja tema naine Sharon on avastanud misjonitöö, et jõuda mootorratturiteni üle kogu riigi. „Ma ei tea, kuhu Jumal mind juhib, aga ma olen valmis sõitma,“ ütleb Rob laia naeratusega.

Fakte

- Iga 321. Põhja-Ameerika elanik on seitsmenda päeva adventist. Kuid on kogukondi, kus pole ühtegi perekonda Jumala armastusest rääkimas. Sellistes piirkondades jõuab raadio kaudu elav tunnistus nendeni, kes ei ole veel kuulnud sõnumit, kuidas Jumal neid armastab ja tuleb peagi oma lapsi koju viima.
- Osa selle nädala kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab levitada seda kuulutust raadio teel üle kogu Ameerika Ühendriigi ja Kanada.

19. juuli 2008
Ameerika Ühendriigid

Taeva valitseja

Ajakirjale jutustanud Blia Xiong

Blia elu oli lapsest saadik raske olnud. Ta kasvas üles Laoses. Tema vanemad surid, kui ta oli alles väike ning sugulased võtsid ta vastumeelselt enda juurde. Kuid tüdrukut koheldi rohkem teenija kui pereliikmena. Nälg, hirm ja hüljatus olid tema alalisteks kaaslasteks.

Kuigi Blia sugulased ei olnud kristlased, kuulis tüdruk sageli külaelanikke rääkimas jumalast, keda nad nimetasid taeva Valitsejaks. Valitseja oli nende sõnul loonud kogu maailma. Blia mõtles, kes see Valitseja küll olla võis ja kuidas suutis Ta teha kõik elavad asjad, kaasa arvatud teda. Ta mõtles, kas Valitseja tõesti kuuleb, kui inimesed Temaga räägivad, nagu väitsid kristlased.

Ühel päeval saadeti Blia mäeveerul asuvast aiast aedvilju tooma. Ta ronis risti rajal ees olevale puurondile ja tahtis just rajale tagasi hüpata, kui ta äkitselt hirmust tardus. Rajal, täpselt sel kohal, kuhu ta hüpata tahtis, oli keras surmavalt mürgine kobra. Blia teadis, et kobra hammustus tähendab kindlat sur-

ma. Kuidas ta küll pääseks? Siis meenusid talle kristlaste sõnad ja ta hüüdis vaikselt: „Härra taeva Valitseja, palun aita mind!“

Blia taganes aeglaselt tüvel ja astus rajale samas kohas, kus ta üles oli tulnud. Kui ta oli kobrast ohutus kauguses, kihutas ta mäest alla. Kui ta majja jooksis, pahandasid sugulased temaga, et ta ei olnud toonud seda, mida kästi. „Ma ei saanud minna,“ hingeldas Blia. „Kobra oli tee peal ees!“

Blia viis nad sinna, kus oli madu näinud. „See oli täpselt puutüve taga,“ ütles ta, häälikka veel hirmust värisemas.

Madu ei olnud enam teel, kuid Blia vanaisa nägi kohta, kus madu oli olnud. „Jah, siin oli väga suur madu,“ ütles ta vaikselt. „Sul vedas, et ta sind ei rünnanud.“ Blia veendus, et taeva Valitseja oli tema palvet kuulnud.

Mitu kuud hiljem levisid nende külas kuulused, et vaenlase sõdurid olid nende riiki tunginud ja lähenesid Blia kodukülale. Pere kogus kokku asjad, mida nad kanda suutsid ja nad põgenesid enne sõdurite saabumist. Ohtlikel teedel rännates palus Blia, et taeva Valitseja aitaks neil pääseda. Lõpuks jõudsid nad põgenikelaagrisse, kus oli ohutu. Pere tegi endale ajutise varjualuse ja elas seal armetut elu. Blia rääkis sageli taeva Valitsejaga, soovides, et võiks Temast rohkem teada. Samuti mõtles ta tulevikule.

Ühel päeval andis keegi Bliale tema oma keeles Piibli. Milline imeline kingitus! Piiblit lugedes mõistis ta peagi, et Piibli Jumal oligi taeva Valitseja.

Põgenikelaagris said nädalatest kuud ja kuudest aastad. Blia oli veel teismeline, kui ta pere pani ta mehele, kes ei uskunud Jumalat. Ta ei lubanud Blial lugeda Piiblit, laulda Jumalale laule ega käia laagri kristlikel jumalateenistustel.

Siis sai Blia ühel päeval teada, et tal lubatakse immigreeruda Ameerika Ühendriikidesse, kus tema ja ta pere saaks alusta-

da uue eluga. Perekond asus elama Hmongi kasvava kogukonna alale.

Mõni aeg hiljem jäi Blia haigeks. Ta jäi aina nõrgemaks. Arstid ei teadnud, mis oli haiguse põhjuseks ja ta kartis, et sureb.

Kui Blia oli haigevoosis, tulid mõned Hmongi kogukonna liikmed teda vaatama. Blia oli selle üle rõõmus. Tema külalised oli kristlased, tema kodust mitte kaugel asuva adventkoguduse liikmed. Nad palvetasid temaga ja julgustasid teda uskuma, et Jumal võib tervendada tema keha ja rahuldada ta vaimulikud vajadused. Blia uskus ja tema tervis paranes.

Blia uued sõbrad rääkisid talle oma usust ja ta võttis selle rõõmuga vastu, sest tundis, et just seda ta oligi terve elu otsinud. Tema ja ta lapsed hakkasid adventistidega Piiblit uurima ja mõne kuu pärast ristiti Blia ja kaks tema vanemat last adventkogudusse, kus oli palju teisi Hmongi hõimust usklikke.

Praegu püüab Blia leida mooduseid, kuidas rääkida teistele, mida tähendab tema jaoks Jeesus. Blia ei jõua ära oodata, millal saab ta kummardada Jeesuse jalge ette ja tänada Teda üksiku, hüljatud tüdruku palvete kuulmise eest.

Fakte

- Adventistid on Minnesotas, kus Blia elab, alustanud misjonitööd kasvavas Hmongi kogukonnas. Kogudus kutsus Californiast Hmongi pastori õpetama kahte peret, kes osutasid tõsist huvi adventsõnumi vastu.
- Hmongi pastor uuris peredega Piiblit mitme päeva jooksul kuni kaksteist tundi päevas enne Californiasse tagasi pöördumist. Kohalik pastor jätkas tööd, kasutades teismelisi lapsi tõlkidena. 2005. aasta jaanuaris ristiti adventkogudusse 14 Hmongi kogukonna liiget, nende hulgas Blia ja tema kaks vanemat last.

26. juuli 2008
Ameerika Ühendriigid

Juhuslik kogudus

Tamyra Horst

Kui Andrew Clark ja Pittsburghi adventteenistuse personal kavandasid Pittsburgh koguduse rajamist, keskendusid nad noortele. Kuid Jumalal olid teised plaanid.

Clark ja tema meeskond olid töötanud Pittsburghis alates 2004. aasta orkaani tekitatud üleujutusest, mis purustas ja hävitas piirkonnas palju. Kõige tõsisemalt kannatasid väiksema sissetulekuga inimesed. Adventteenistus tuli appi ja jäigi sinna. Nad aitasid piirkonda elustada, korrastades parki, mis oli muutunud kampade kogunemiskohaks.

Kui nad korraldasid seminari inimestele, kes soovisid ettevõtlusega alustada, otsustas Clark kursustest osa võtta. Seal sündis idee avada kohvik. Kohvik kavatseti avada mõneks tunniks nädalas, et luua inimestega suhteid ja tutvustada neile Kristust. Mõtte meeldis kohalikele elanikele, kes toetasid plaani, kuna adventistid olid üleujutuse järel palju aidanud. Kohviku avamiseks anti luba.

Jumal hoolitses nende vajaduste eest igal sammul. Just sel ajal, kui kohvikule oli vaja sisekujundajat, oli läheduses asuva

ülikooli tudengil vaja teha lõputöö. Ta kujundas meeldiva ja toreda koha, kus 25–40-aastased võiksid end mugavalt tunda.

Kui siis ühel pärastlõunal astusid kohvikusse neli teismelist oma kaasatoodud lõunat sööma, polnud Clark kindel, kas ta neid sinna soovib. Ta teadis, et teismelised olid piirkonnas palju kahju teinud. Kas nad keeravad ka kohviku segi? Kuid Clark lasi teismelised sisse ja tegi neile isegi süüa juurde. Kui Clark oma meeskonnaga toitu valmistas ja teismelistega vestles, mõistis ta, et nad polnud halvad lapsed. Nad olid lihtsalt lapsed.

Järgmisel päeval tulid teismelised uuesti, tuues seekord kaasa mõned sõbrad ja raha lõunasöögi ostmiseks. Clark rääkis neile, et kui nad tahavad kohvikus käia, peavad nad reegleid järgima. Teismelised olid nõus ja jätkasid sõprade toomist kohvikusse. Neile meeldis seal süüa ja kohviku töötajatega vestelda.

Ühel päeval läks jutt religioonile. Üks teismelistest küsis Clarkilt, miks ta neist hoolib ja ta vastas: „Sellepärast, et ma olen pastor.“

„Kus su kirik siis on?“ küsisid teismelised.

„Siinsamas, kus te istute,“ vastas Clark naeratades.

„Siis on see ka meie kirik,“ vastasid teismelised. „Ja ma toome siia tulles oma sõbrad kaasa.“ Ja nii nad tegidki. Umbes 30 teismelist käib kohvikus söömas, vestlemas ja vajadusel ka vabatahtlikuna abistamas. Kui nad lärmaakaks muutuvad, kutsuvad nad üksteist ise korrale.

Kohviku töötajatel on kavandatust rohkem tööd ja vahel on neil tunne, et nad ei tule toime. „Meie plaanides ei olnud teismelisi,“ ütleb Clark. Aga kui nad näevad teismelisi rääkima tulemas, teavad nad, et see pole mitte nende, vaid Jumala töö. Kohvikust on saanud kogukonna noorte kooskäimise koht ja

kogukond on selle üle rõõmus. Need teismelised olid varem probleeme tekitanud ja teeksid seda tõenäoliselt praegugi, kui neil ei oleks kohta, kus käia.

Kuigi sel kogudusealgmel pole kirikuhoonet, jumalateenistusi ega koguduseliikmeid, usuvad töötajad, et Jumal kasutab neid kogukonna liikmeteni jõudmisel, kui nad jäävad avatuks Tema juhtimisele. Teismelistel kohvikus end teretlununa tunda laskmine alustas töö, mida Clark ja teised vabatahtlikud ei olnud kavandanud. Ja see töö laieneb üha.

Hiljuti helistas ühe teismelise ema. „Ma kuulsin, et kavatsete mu lapse kaasa võtta,” ütles ta. Enne, kui Clark sai selgitada, et kavatses mõned teismelised laagrikoosolekule kaasa võtta, naine jätkas. „Te võite minna mu lapsega kuhu soovite, kuni ta oma koolitöö ära teeb.“

Clark oli üllatunud. „Noored ei tee kohvikus koolitööd,“ ütles ta.

„Ma tean,“ vastas naine. „Kuid ta ei või minna kohvikusse enne, kui koolitöö on tehtud. Nii teeb ta nüüd oma koolitööd ära.“

„Me ei tea, kuhu Jumal meid järgmisena juhib,“ ütleb Clark, „kuid me õpime hoidma oma võimalusi ja meeli avatuna Tema juhtimisele.“

Kohvik on osa suuremast koguduste rajamise projektist Pittsburghis Pennsylvanias. Teie misjoniannetused toetavad koguduste rajamise projekte Põhja-Ameerikas ja üle kogu maailma.

Fakte

- Pennsylvanias asuv Pittsburgh on rohkem kui 2,37 miljoni elanikuga üks 25 Põhja-Ameerika suurimast linnast. Kuid piirkonnas elab ainult 2 300 seitsmenda päeva adventisti.

See tähendab, et 1 016 elanikust üks on seitsmenda päeva adventist, samal ajal kui divisjoni keskmine on üks adventist iga 321 elaniku kohta.

- Pittsburghi metropoli kuuluvad ümbruskonna linnast sõltuvad maakonnad. See piirkond on rahvaarvult Ameerika Ühendriikides 21. Statistika pärineb 2000. aasta rahvaloenduse religioossete rühmituste ja liikmelisuse uuringust.
- Paljude piirkondade kirikud hääbuvad, sest on kaotanud tulevikuväljavaated või koguduse. Kuid uusi koguduse rajatakse piirkondadesse, kus praegu ei ole kirikut. Need uued elujõulised kogudusealgmed jõuavad aladele, mis vajavad Jumala armastust.

*Tamyra Horst on Pennsylvania Liidu
kommunikatsioonijuht.*

*Andrew Clark on koguduste rajamise juhataja
Carnegies Pennsylvanias.*

2. august 2008

Kanada

Kaasaegne noortetöö

Aaron Ayow ja Katie Crews

Tänapäeva noored on võrgustatud. Sel ajal kui elektroonilised vidinad ja internet võivad mõningaid inimesi segadusse ajad, on tänapäeva noored teistsugused. Mõned noored leiavad nende kaudu Jumala ja teenistustöö.

Torontost pärinev Aaron Ayow on teismeline, kes leidis end Jumalast eemale triivimas. Kui ta ei olnud kogudusetöoga hõivatud, tundis ta end eraldatuna. Siis ühel hingamispäeval näitas Jumal talle moodust, kuidas ta saaks ühendust Jumalaga ja saaks samal ajal aidata teistel Kristust leida.

„Ma vaatasin oma randme ümber olevat kummipaela. Sellel on kiri PUSH. See tähendab: palveta, kuni midagi toimub (‘Pray Until Something Happens’). Ma kandsin seda meenutusena, et Jumal soovib minust kuulda,“ ütleb Aaron. „Ma mõtlesin PUSH-ist ja sellest, et see sõnum võiks julgustada teisi palvetama ja Kristusega suhet otsima.“

Aaron on ühe interneti suhtlusportaali liige, kus inimesed logivad sisse sõpradega jutustamiseks ja samade huvidega inimeste leidmiseks. Aaron moodustas uue grupi internetilehel,

kus kohtuvad noored, kes otsivad Jumalat ja vastuseid elu küsimustele. Ta pani üles oma PUSH-saidi ja kutsus inimesi endaga ühinema ja teiste eest palvetama.

„Seni on peaaegu 800 inimest PUSH-iga liitunud ja palvetavad teiste eest,“ teatab Aaron. „Isegi mõned mittekristlased on loginud sisse, et paluda eestpalvet ning ma olen saanud nendega suhelda.“

Aaron koordineerib saidi tegevust ja julgustab inimesi palvevastustest teada andma. Ta kavandab saidil korraldada üritusi nagu Salajane PUSH-i nädal – aeg salaja tuttava inimese eest palvetamiseks ning nende elus muutuse jälgimiseks.

Kaks noort piirkonnapastorit aitavad Aaronit PUSH-i lehega ning kolmekesi palvetavad nad saidi kaudu saabuvate palvesoovide pärast.

PUSH on ka Aaroni elu muutnud. Tema suhe Kristusega tugevneb ning ta teeb tulevikuplaane. „Olen otsustanud, et tahan töötada noortega,“ ütleb ta. „Ma tahan aidata noortel Kristust tundma õppida ja usus kasvada.“

Ka Briti Kolumbiast pärinev Katie leidis oma töö interneti suhtlusportaalide abil.

Katie ja ta sõbrad rääkisid mõttetutest saitidest, mida inimesed internetti panevad. „Rääkisime lehe nalja pärast ülesriputamisest,“ ütleb ta. Katie asus saidi kallal tööle.

Kuid siis tundis ta vajadust luua grupisait, millel on tõeline tähendus. Talle meenus vestlus abikaasaga juhuslikest heategudest. Ta pani üles grupisaidi ja 24 tunniga oli 40 liiget, kes soovisid selles osaleda.

Reaktsioon üllatas Katie't, kel oli vaja saidi hooldamisel abi. Ta palus sõpru appi. „Kuigi me elame üksteisest tuhandete miilide kaugusel, on interneti abil võimalik koostööd teha,“ selgitab Katie. Praegu on Juhuslike Heategude grupil peaaegu 300 liiget ja see aina suureneb.

Saidi kaudu innustab Katie liikmeid tahtlikult kogu päeva lahkust üles näitama. „Me paneme üles meie liikmete ideede nimekirju,“ selgitab ta. Ideid on lõunasöögi väljategemisest ja poearve maksmisest kuni anonüümselt naabri muru niitmise ja üksildase inimesega sõbrustamiseni. „Tahame anda soovitusi, mis muudavad inimese elustiili,“ lisab Katie.

Üks liige teatas, et tal oli töökaaslasega vaenulik suhe, aga kui ta hakkas lahkust üles näitama ja ostis töökaaslasemale isegi väikese kingituse, muutus teise suhtumine ja vaen kadus. „Kui me oleme lahked, siis ei muuda see üksnes teisi, vaid ka meid endid,“ lisab Katie.

Internet on osutunud atraktiivseks ja efektiivseks vahendiks kuulutusega inimesteni jõudmisel. Nii kogudused kui üksikisikud panevad üles Jumala armastuse ja pääste sõnumeid, et jõuda otsivate inimesteni. Paljud asjad võivad paista väiksenä, kuid võivad kellegi elus suure muutuse esile kutsuda. Sel kolmeteistkümnendal hingamispäeval on teil võimalus aidata evangeeliumi kuulutamisel lootust otsivatele inimestele. Teie igapäevane väike annetus muudab elusid kogu maailmas.

*Aaon Ayow elab Ontarios Kanadas;
Katie Crews elab Briti Kolumbias Kanadas.*

Fakte

- Kanadas elab 32,6 miljonit inimest ja 56 118 seitsmenda päeva adventisti. See tähendab, et igast 581 elanikust üks on adventist. Kogu Põhja-Ameerikas on 1 adventist iga 321 inimese kohta.
- Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuse osa aitab rajada mitu saate-edastusjaama Newfoundlandis Ida-Kanadas asuva adventraadiojaamale.

9. august 2008
Kanada

Väike jaam, mis kostab valjult

Deena Bartel-Wagner

Vahel paneb Jumal oma plaanidele aluse aastaid enne seda, kui ilmneb mingeid tulemusi. Kanada adventistid tunnistavad Jumala plaanist, mis algas 1929. aastal ja mille mõju ilmneb alles tänapäeval.

1929. aastal rajas noor pastor Harold Williams St. Johnis Newfoundlandis raadiojaama Voice of Adventist Radio (VOAR).

Kui Newfoundland sai 1949. aastal Kanada osaks, lubati VOAR-il raadiona jätkata. Tol ajal oli see ainus religioosne raadiojaam Kanadas. Tänapäeval mängib see väike advent-jaam Kanada ääremaal suurt osa evangeeliumi kuulutamisel raadio teel kogu Kanadas.

2004. aastal kolis Briti Kolumbias Vancouveris elab Elliott Tam oma perega maapiirkonda. „Ma mõistsin, et sel linnal oli ainult kolm raadiojaama ja ükski neist ei edastanud kristlikku muusikat ega saateid,“ ütleb Elliott.

Ühendriikides sõbral külas käies kuulis Elliott väikese võimsusega madalsageduslikest FM-jaamadest, mis edastavad raadiolaineid suhteliselt väikeses piirkonnas. Elliott soovis oma

maakohta rajada FM-jaama, et ta saaks naabritele evangeeliumi kuulutada.

Elliott rääkis valitsusametnikega madalsagedusliku raadiojaama rajamisest. Üks ametnikest ütles, et Kanadas neid sagedusi ei võimaldata. Elliott rääkis inimestega unistusest rajada oma kogukonda raadiojaam. Siis kohtus ta kaasadventisti Nathon Halliga, kelle sõber oli pensionil insener. Nad hakkasid kolmekesi töötama Elliotti unistuste jaama tehniliste aspektide kallal.

Siis sai Elliott ajaloost teada seadusest, mis oli 1949. aastal Kanada parlamendis vastu võetud. Seaduse järgi oli lubatud VOAR-i saateid väikese võimsusega FM-jaamade abil edastada. Tegelikult võib VOAR-i saateid edastada kogu riigis, kui seda tehakse kindlatele nõuetele vastavalt. Elliott nägi juba unistust kristlikust raadiojaamast oma piirkonnas tõeks saamas.

Protsessi käivitamiseks oli vaja 500 dollarit. Elliotti pere rahaline seis polnud kiita, kuid Elliott uskus, et raadiojaam on Jumala projekt ning andis raha jaama rajamiseks. Kui Elliott sel õhtul kirju vaatas, leidis ta aastalõpupreemia tõeki, mida ta ei osanud oma endiselt tööandjalt oodata. See kattis raadiojaama töö alustamise kulud ja jäi veel ülegi.

Väikse võimsusega jaam sai teoks ja VOAR-i saateid hakati Briti Kolumbias edastama. „Meie jaoks, kes me olime selle pärast palvetanud ja töötanud, oli see rahuldust pakkuv,“ ütleb Elliott. „Esimest korda on Kanadas Briti Kolumbias kuulda kristliku raadio saated.“

Praegu edastavad VOAR-i saateid 20 jaama Newfoundlandis ja Briti Kolumbias. Saatekavas on peamiselt muusika, kuhu on pikitud tuntud adventsaateid. Elliott selgitab, et Kanada seaduste kohaselt ei tohi saateid eetrisse andev jaam ühelegi konfessioonile kuuluda. Seetõttu on kadunud eelarvamused kuulajate hulgas ning inimesed on valmis kuulama, mida on adventistidel öelda.

Kogudused üle kogu Kanada esitavad taotlusi ja saavad lube Newfoundlandil oleva adventraadiojaama saadete edastamiseks. Ühel päeval saavad raadiokuulajad kogu Kanadas otsingunuppu vajutades kuulda evangeeliumikuulutust, sest VOAR-i edastusjaamu on terves riigis.

Kanada adventkogudusel on plaanis rajada edastusjaamu sellistes kogukondades, kus praegu ei ole adventiste. Need jaamad avavad neis piirkondades tee koguduse rajajatele.

Harold Williams ei teadnud, et tema üks Newfoundlandi rajatud raadiojaam paneb alguse väikese võimsusega FM-jaamadele, mis kuulutavad lunastuslugu kogu riigis. Samuti polnud Elliottil aimugi, et tema soov saada oma väikesesse kogukonda kristlik raadiojaam viib üleriigilise adventraadiojaamade võrguni. Divisjoni kogudusejuhid kavandavad rajada selliseid edastusjaamu kogu Kanadasse, et kõik võiksid kuulda imelisi elu sõnu.

Meie võime aidata teostada unistust ülekanadalisest adventraadiost. Osa selle kvartali kolmeteistkümne hingamispäeva annetustest toetavad väikese võimsusega FM-raadiojaamade ehitamist kogukondadesse üle kogu riigi.

Fakte

- Raadiojaam VOAR rajati 1929. aastal, enne kui Newfoundlandist sai 1949. aastal Kanada osa.
- Kanada seadus lubab religioosseid saateid edastada võrdsete võimaluste alusel. Sellepärast ei tohi konfessioonid omada raadiojaamu, selliseid nagu VOAR. Aga kuna VOAR oli olemas enne Newfoundlandi Kanadaga ühinemist, lubati jaamal tegevust jätkata.
- Praegu edastatakse VOAR-i signaali vähemalt 18 jaama kaudu Briti Kolumbias ja Newfoundlandis. Kolmeteistkümne hingamispäeva annetus aitab laiendada VOAR-i ulatust kogu Kanadas.

16. august 2008
Ameerika Ühendriigid

Kodune misjonipõld

Ajakirjale jutustanud Nathan Svoboda

Pole kerge olla seitsmenda päeva adventkristlane, kui käid riiklikus keskkoolis, eriti siis, kui su eesmärgiks on teistele usust tunnistada. Nathan Svoboda teab seda. Ta valis riigikooli just sel põhjusel. Tema eesmärgiks on jagada Jumala armastust seal, kus seda kõige enam vaja on – koolis teistele teismelistele.

„Olen käinud algusest peale riigikoolis,“ ütleb Nathan. „Mingil hetkel pakkusid vanemad, et panevad mu adventkooli. Ma tahtsin minna, aga kui järele mõtlesin, mõistsin, et ei saa seal oma sõpradele usust tunnistada.“ Seepärast jäi Nathan riigikooli.

Nathan teab, et riigikoolis õppides tuleb loobuda paljudest toredatest asjadest, näiteks spordivõistlustest, mis toimuvad reede õhtuti ja hingamispäeviti. Nathanile meeldib krossijooks ja ta ühineks meelsasti võistkonnaga, aga kuna paljud võistlused toimuvad hingamispäeval ajal, otsustas ta, et nii tema kui meeskonna jaoks on parem, kui ta ei liitu. „Sõbrad kutsuvad mind hingamispäeviti teisi asju tegema,“ lisab ta. „Ma räägin

neile, et veedan laupäeva, hingamispäeva, oma pere ja Jumalaga ja see on minu jaoks oluline. See annab mulle võimaluse neile tunnistada.“

Kui sind ainult vähesed mõistavad, on oma tõekspidamistele kindlaksjäämisel vaja palju vaimujõudu. Seepärast kinnitab Nathan oma usku iga päev enne kooli Piiblit lugedes ja palvetades. „Kui ma ei alusta päeva Jumalaga, on väga lihtne teha päeval valesid otsuseid,“ ütleb Nathan. Öhtuti meeldib talle teisi vaimulikke raamatuid lugeda. „Ei ole vaja palju, piisab 10-15 minutist, et oleks abi terveks päevaks,“ lisab ta. „Kui ma teen või ütlen midagi, mis ei peegelda Jumala armastust, saan paluda andestust ja uuesti alustada.“

Kui Nathan koolis teisi õpilasi jälgib, mõistab ta, et paljud valikutest tehakse sellepärast, et nende elus ei ole Jumalat ning ilma Jeesuseta on otsustamisel tugevaim surve teiste teismeliste poolt. „Enamiku laste arvates on lahe tarvitada narkootikume ja suitsetada,“ ütleb ta. „Kui kuulen õpilasi hooplemas nädalavahetusel tehtuga, püüan leida võimalusi, et rääkida neile, kuidas need valikud mõjutavad nende elu aastaid.“

Tavaliselt Nathan ei näe oma vestluste tagajärgi, kuid see ei häiri teda. „Isegi kui ma mingeid tulemusi ei näe, tean, et mu sõbrad kuulavad mu sõnu,“ ütleb ta. „Ühel päeva meenub neile midagi kuuldust ja see võib olla oluline.“

Nathanil on usu tõttu raskusi olnud. Üks õpetaja määras õpilased rühmadesse projekti tegema. Nad kogusid teavet ja pidid siis selle kokkupanemiseks kohtuma. Nathani rühm valis projekti kallal töötamiseks laupäeva. Nathan rääkis teistele, et ta ei saa laupäeval osa võtta, sest see on hingamispäeva. Ta pakkus võimaluse pühapäeval töötada, kuid rühm otsustas projekti ilma temata valmis teha.

Kui Nathani rühm esmaspäeval oma projekti esitles, ütles üks rühmaliige õpetajale, et Nathan ei teinud kaasa. Õpetaja

kukutas ta läbi. See tegi haiget, kuid Nathan teadis, et oli teinud õige otsuse. „Jeesus palus meil Teda järgida, ükskõik, mis see maksma läheb,“ ütleb Nathan. „Ma ei taha Teda alt vedada.“

Bioloogia tunnis kaitses Nathan evolutsiooniteooria õppimisel oma tõekspidamist loomisest. Pärast tundi küsis üks poiss, miks ta loomist usub. Nathan seletas, et Jumal lõi maailma. Poisid rääkisid tunnis õpitust ja sellest, mida Nathan ütles. Seejärel andis Nathan poisile raamatu loomisest, et ta saaks rohkem teada.

Nathan tunnistab, et alati pole lihtne sõna võtta või enamus vastu astuda. Tegelikult on see alguses lausa hirmutav. Aga mida rohkem ta seda teeb, seda lihtsamaks see muutub. „Peame olema üle meid ümbritsevatest halbadeist mõjudest,“ ütleb Nathan. „Need mõjud võivad olla igal pool – koolis, ümbruskonnas, teleris või kuulatavas muusikas. Peame mõistma, et meie valikutel on tagajärjed aastateks. Siis teeme praegu paremaid otsuseid. Kristusega lähedasemaks saades on lihtsam häid valikuid teha.“

Nathan on valinud oma misjonipõlluks keskkooli. Kus on sinu misjonipõld? Teie misjoniannetused võimaldavad teha misjonitööd nii kodumaal kui kogu maailmas. Aitäh, et teete misjonitöö võimalikuks isegi neis kohtades, kuhu te ise ei pruugi iial jõuda.

Fakte

- Kuna Põhja-Ameerikas on koguduseliikmeid üle miljoni, siis on üks adventist iga 321 elaniku kohta. Maailma keskmise on üks adventist iga 434 elaniku kohta. Sellest hoolimata pole paljudes piirkondades adventkogudust.
- Adventkogudusel on Põhja-Ameerikas peaaegu 1 000 alg- ja keskkooli. Paljudes neist õpib mittheadventiste rohkem kui adventiste, nii et need on misjonikoolid.

23. august 2008
Ameerika Ühendriigid

Hingamispäeva katsumus

Ajakirjale jutustanud Chealse Cleveland

Chealse võttis sisse koha kilefirma tootmisliini taga. Ta püüdis mitte mõelda mürgistele aurudele, mis tungisid silma ja panid naha kihelema. Töötades oli tal aega mõelda. Ta oli sageli mõelnud otsida teine töökoht, kus saaks vabas õhus töötada. Talle meeldis värske õhk ja mullased näpud. Kuid Virginia maapiirkonnas oli raske tööd leida.

Chealse'i vaevas veel miski. Sellest ajast alates, kui tema vanemad olid adventistideks saanud (ta oli siis 10-aastane poiss), oli ta teadnud, et adventistid õpetavad tõde. Kuid ta oli kogudusest eemale jäänud. Siiski polnud ta usku kaotanud ja teadis, et Jumal kutsub teda enda juurde tagasi.

Chealse teadis, et Jumala juurde tagasipöördumine tähendaks jälle hingamispäeva pidamist, kuid libiseva graafiku tõttu pidi ta pool aega hingamispäevatundidel töötama. Ta palvetas, et Jumal avaks talle võimaluse uuesti hingamispäeva pidada.

Siis edutati teda ja tõsteti märgatavalt palka. Chealse oli lisaraha üle rõõmus, seda oli rohkem, kui selles piirkonnas kusagil oleks saanud teenida. Kuid peagi mõistis ta, et eduta-

mine oli saatana lõks selleks, et ta ei mõtleks enam hingamispäeva pidamisele.

Chealse hakkas uuesti Piiblit lugema ja iga kord tundus, et salmid osutavad hingamispäevale. Chealse palus Jumalalt nõu, mida teha. Ta püüdis otsida teist tööd, kuid ta ei suutnud midagi leida, isegi mitte palju väiksema palgaga.

Tema tööülesandeks oli liinilt tuleva kile kontrollimine. Ühel päeval kutsuti ta mujale tehasesse probleemi lahendamaks ja sel ajal, kui ta oma kohalt eemal oli, tulid liinilt kolm rulli kilet, mis jäid kontrollimata. Rullid olid defektiga ning Chealse'i ülevaataja nõudis juhtunu kohta selgitust.

Chealse selgitas, et ta oli tehases teises kohas, kui tooted tema töökohalt möödusid. Ülevaataja püüdis sundida teda ütlema, et ta oli kontrollinud tooteid ja et tegemist on arvuti veaga. Kuid Chealse keeldus. „Ma olen kristlane ja ma ei valeta,“ ütles ta. Ülevaataja alandas Chealse'i ametit ja vähendas palka.

„*Miks mind karistatakse õigesti tegemise eest?*“ mõtles Chealse. Siis hakkas ta mõistma, et see oli Jumala vastus tema palvele hingamispäeva pidamise pärast.

Chealse hakkas taotlema puhkust igaks reede õhtuks ja hingamispäevaks, mis ta pidi tööl olema. Hoolika planeerimisega lootis ta, et tal piisab terveks aastaks puhkuseaega. Samal ajal otsis ta teist töökohta, olles kindel, et Jumal annab talle töö. Kuid ühtki võimalust ei avanenud.

Detsembri lähenedes mõistis Chealse, et tal jääb aasta lõpust ühe vahetuse jagu puhkust puudu. Ta palus kaastöötajatel vahetada ja palvetas, et Jumal avaks võimaluse. Kuid midagi ei juhtunud.

Võitlus oli ränk. Chealse teadis, et tema ülevaataja ja kaastöötajad jälgivad teda. Vahel mõtles ta, et Jumal mõistaks, kui ta töötaks ühel hingamispäeval arvete tasumiseks ja laste ülalpidamiseks. Kuid ta ei andnud alla. Kui kaastöötajad usu kohta

küsisid, ütles Chealse neile, et Jumal kannab tema eest hoolt, kui ta ustavaks jääb. Ta jäi endale kindlaks.

Tema puhkuseaeg sai otsa ühe hingamispäeva jagu enne aasta lõppu. Hingamispäevale eelneval vahetusel küsis üle-vaataja: „Kas sa lased end homseks haigeks tunnistada?“ Kee- gi poleks seda küsitavaks pidanud ja ta oleks saanud aastalõ- pupreemia ja järgmise aasta jaoks puhkuse, et oleks piisavalt aega teist tööd otsida.

„Ei,“ vastas Chealse, „see poleks aus.“ Vahetuse lõpus as- tus Chealse tehases töötuna välja. Ta jõudis koju väsinuna ja tahtis magada. Äkitselt meenus talle tuttav oranþ veoauto, mis kuulus puidufirmale. „*Äkki on sellel firmal tööd,*“ mõtles ta. Kuid Chealse'il polnud aimugi, kuidas firmaga ühendust saada.

Voodisse minemise asemel hüppas Chealse autosse, et ot- sida oranþe veokeid. Ta peatus suure maantee ääres ja ootas liikluse selginemist. Tema üllatuseks sõitis mööda üks särav- oranþ veok. Chealse sõitis auto järel, kuni see peatus, ja küsis juhilt tema tööandja telefoninumbri.

Chealse kiirustas koju ja helistas firmasse. Juhataja kutsus teda esmaspäeval intervjuule. Pärast intervjuud küsis juhataja: „Kas sa saaksid homme alustada?“ Chealse alustas tööd kohe. „Jumal oli selle algusest peale valmis pannud,“ ütleb Chealse naeratusena. „Ta lihtsalt katsus mind läbi.“

Chealse ustavus on olnud kaastöötajatele ja sõpradele evan- geliumi kuulutamise vahendiks. Meie misjoniannetused aita- vad kuulutada usku meie lähiringkonnast väljaspool ja kogu maailmas.

Fakte

- Kuigi usuvabaduse seadused kaitsevad paljusid töötajaid diskrimineerimise eest, peavad adventistid peaaegu iga päev oma usu eest seisma. Mõned kaotavad pigem töö või ot- sustavad sellest loobuda, kui rikuvad hingamispäeva.

30. august 2008
Ameerika Ühendriigid

Uus algus

Jeff ja Anne Strong

Jeff: Meie oleme Jeff ja Anne Strong. Meie elu oli kontrolli alt väljas ja lõppes peaaegu katastroofiga, kuid Jumal oma armastuses päästis meid meie endi käest ja andis meile uue võimaluse.

Anne: Ma kasvasin üles adventkodus, kuid keskkooli ajal tõstsin mässu vanemate ja nende õpetatud tõekspidamiste suhtes. Ma veensin neid jätma mind kohalikku keskkooli, kus sõbrustasin „lahedate“ lastega ning hakkasin nendega pidutsema ja jooma. Minu mõtteis oli ainult see, kuidas hästi aega veeta. Siis kohtusin Jeffiga.

Jeff: Mul ei olnud vaimulikku tausta. Lapsena osalesin paaris vaheaja piibliprogrammis, kuid mul ei olnud kokkupuudet päästesõnumiga. Mu isa suri, kui olin 11-aastane ning mul polnud teismeeas midagi teha. Pidutsesin sõpradega, tarvitasin narkootikumidega mõelnud, kuhu mu elu niimoodi suundub.

Anne: Suvel pärast keskkooli lõpetamist varises meie maailm kokku. Olime uimastite mõju all ja kihutasime teel. Kui püüdsin sigaretti süüdata, kaotasin auto üle kontrolli ja see käis mitu korda üle katuse. Kui turvavööd oleks lahti olnud,

siis oleksime autost välja lennanud. Mina sain kergeid vigastusi, kuid Jeffil ei läinud nii hästi. Mäletan, kuidas kuulsin teda karjumas, et ta ei tunne oma jalgu ja et ta taha surra. Hiljem saime teada, et kaks tema selgroolüli oli purunenud.

Jeff: Meid viidi kiiresti haiglasse, aga ma olin ikka veel uimastite mõju all ja nägin hallutsinatsioone. Ma arvasin, et arstid on demonid, kes üritavad mind tappa. Kui lõpuks uimastite mõju lahtus, taipasin juhtunu tõsidust. Ma oleksin võinud tee ääres surra. Kui ma sellele mõtlesin, saatis Jumal Püha Vaimu mulle rahu tooma. Ma ei mõistnud, kuidas see mu elu muutma hakkab.

Anne: Inimesed olid hämmastunud, kui nad Jeffi vaatama tulid. Nad olid arvanud, et ta on vihane ja masenduses. Selle asemel oli tal rahu ja rõõm, mis võib tulla ainult Jumalalt. Ta oli õnnelik, et on elus.

Jeff: Pärast kolme kuud haiglas sain koju. Kuid me pöördusime tagasi oma endise elustiili juurde, pidutsedes ja narkootikumide tarbides. Ma olin marihuaanat suitsetanud juba põhikoolist alates ning mul oli seda õnnestunud isegi haiglasse smugeldada.

Mul oli tõsine infektsioon ja mu keha ei paranenud korralikult. Mul olid valud jama mõtlesin, mis edasi saab. Ühel õhtul otsustasin, et vajan muutust. Hakkasin Piiblit lugema. Anne'i ema oli andnud meile mõned Doug Batchelori videod ja ma vaatasin neid. Kuuldu lummas mind ja ma ei saanud kuidagi küllalt tõdedest, millest ma varem midagi ei teadnud. Anne teadis neid asju ja ma imestasin, miks ta polnud mulle neist varem rääkinud.

Anne: Mulle ei meeldinud muutused, mida Jeffis nägin, kuid Jumal aitas mul mõista, et ka mina soovisin oma ellu samasuguseid muutusi.

Jeff: Kui me vaimulikult kasvasime ja muutsime oma elustiili, siis mu terviseprobleemid kadusid. Peagi tegime ristimise ja abiellumise plaane.

Oli aeg ka tulevikule mõelda. Jumal andis mulle võimaluse käia kolledžis ja saada raadioalane haridus. Me unistasime kristliku FM-raadiojaama omamisest, kuid mõistsime peagi, et see unistus oli rahaliselt võimatu. Kui me kuulsime internetiraadiost, teadsin, et Jumal juhtis meid teisteni jõudmiseks selles suunas.

Anne: Alustasime raadioga Word of Truth (Tõe Sõna Raadio) 2001. aastal väga tagasihoidlikult. Meil oli renditud sülearvuti ja mõned CD-d. Sellest ajast alates on Jumal meie unistuse käigushoidmiseks taganud seadmed, kontaktid ja annetused. 2005. aastal käivitasime piiblikooli. Saame meile kogu maailmast, kaasa arvatud Hiinast, Lähis-Idast ja Aafrikast.

Jeff: Piiblikooli on end kirja pannud mitusada inimest. Raadio asutamisest alates on meie eesmärgiks olnud jõuda tõde otsivate inimesteni. Lugeses kirju ja meile inimeste eludest, mis on evangeeliumi abil muutunud, mõistame nende rõõmu, sest sama evangeelium muutis ka meie elu.

Jutustaja või Anne: Teie misjoniannetused aitavad jõuda inimesteni üle kogu maailma sadade erinevate vahendite abil. Osa teie selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest toetab väikese võimsusega adventraadiojaamade rajamist üle kogu Kanada ning adventraadiosaadete kättesaadavust Põhja-Ameerika kaudu kogu maailmas. Aitäh maailmamisjoni toetamise eest.

Fakte

- Raadiol on inimeste elus võimas mõju ning see on evangeeliumi kuulutamise kanal. Peaaegu igalühel Põhja-Ameerikas on vähemalt üks raadio.
- Internetiraadio on suhteliselt uus meedium. Inimestel on ligipääs tavalistele raadiosaadetele või arvukatele ainult internetis olevatele raadiopaikadele, nagu on Jeffi ja Anne'i juhatatav.

6. september 2008
Ameerika Ühendriigid

Misjonitöö oma õuel

Zeke Kleinsasser

Minu nimi on Zeke. Ma kasvasin üles kristlikus koloonias, kus jagati kõike – maad, tööriistu, toitu. Koloonia liikmed järgisid rangeid reegleid ja usku. Kõigile ei meeldinud koloonias elada ja minu kasvamise ajal lahkusid mu neli onu. Ma olin väga uudishimulik selle suhtes, mis oli väljaspool meie tiheidalt seotud kolooniat.

Isal oli üks raamat, mida lugesin suuremaks saades suure huviga. See oli trükitud Saksamaal ja mu isa ütles, et selles õpetatakse Piibli tõde. Raamatut lugedes hakkas mu süda millegi järele igatsema, kuid ma ei teadnud, mis see oli või kuidas seda leida.

Kui ma sain 18-aastaseks, lahkusin kolooniast, et näha, mida on maailmal pakkuda. Ma olin välismaailma eluks kehvasti ette valmistatud ja hakkasin jooma. Peagi haaras alkohol mind tugevalt oma haardesse. Mõistsin kiiresti, et elu väljaspool kolooniat polnudki nii tore, kui olin lootnud. Vabaduse ja õnne asemel olin sattunud ohtlikule allakäiguspiraalile.

Siiski ma teadsin, et seal kusagil on see, mida vajab mu igatsev hing. Ühinesin Anonüümsete Alkohoolikutega ja jätsin

joomise maha. Umbes samal ajal kohtusin Kareniga, saime sõpradeks ja lõpuks abiellusime. Me otsisime Jumalat ja käisime paljudes kirikutes, püüdes leida sellist, kus järgitakse Piiblit. Imestasin sageli, miks nii paljudes kirikutes peetakse pühapäeva, kuigi Piibel õpetab selgelt, et laupäev on päev, mille Jumal on eraldanud osaduseks Temaga. Ma olin segaduses ja vahel muutusin usu otsingutel julgusetuks.

Me liitusime ühe kirikuga ja mul paluti täiskasvanute piibliuurimist juhtida. Püüdsin järgida õppetükke, kuid avastasin, et need polnud alati Pühakirjaga kooskõlas. Ma otsustasin kindlalt õpetada ainult Pühakirjast.

Ma töötasin koristusfirmas prügimehena. Iial ei või teada, mis võib inimeste prügi sees olla. Ühel päeval leidsin tühjendatavast prügikastist raamatukomplekti. Ühe raamatu pealkiri köitis mu tähelepanu. See oli sama raamat, mida olin lapsena saksa keeles lugenud! Mõistsin, et saksakeelne raamat oli olnud ainult komplekti üks osa ja prügi hulgas olid ka sama komplekti teised köited. Ma olin nii põnevil.

Võtsin raamatud prügikastist ja viisin koju. Kui ma olin laps, oli tädi mulle rääkinud, et minu kalliks peetud raamatu „Patriarhid ja prohvetid“ autor oli kirjutanud palju raamatuid. Ja lõpuks olin need leidnud. Hakkasin raamatuid lugema, uurides neid hoolsalt ja Piibliga võrreldes. Minu rõõmuks olid kirjutised igati kooskõlas sellega, mida olin Piiblist lugenud. Issand juhtis mind nende raamatute abil veelgi suuremate tõdedeni.

Piibli tõde otsides märkasin palju ebakõlasid selle kiriku õpetustes, kus ma käisin. Ma mõtlesin, kuidas küll õpitud asjad omavahel kokku sobivad. Tundsin, et tükike tõepuslest oli veel puudu ja ma palusin Jumalal mind tõe juurde juhatada. Ühel päeval vastas Jumal sellele palvele sõbra kutse kaudu.

Ma olin tundnud Karli mitu aastat ja teadsin, et ta oli seitsmenda päeva adventkoguduse liige. Ühel päeval tuli Karl mind

kutsuma oma koguduse peetavatele evangeelsetele koosolekutele. Kui ta rääkis koosolekutest lähemalt, küsisin talt: „Karl, miks sul nii kaua läks? Ma arvasin, et sa ei kutsu mind iial oma kirikusse.“ Hiljem rääkis ta, et ta ei teadnud, kuidas ma koosolekute kutsele reageerin ja poleks mind peaaegu kutsunudki. Kuid Jumal andis talle märku mind kutsuda ja ta kuuletus.

Käisin koosolekutel ja olin kuuldust hämmastuses. Koosolekutel arutati prohvetikuulutusi ning siin oli paljuski teistmoodi, kui mulle lapsena oli õpetatud. Siiski mõistsin, et kõik rajanes Pühakirjal ja see avaldas muljet.

Pastori igaõhtuste ettekannetega hakkasid pusletükid kokku sobituma ja arusaadavaks muutuma. Peagi mõistsin, et olin leidnud oma vaimuliku kodu ja üsna pea olin valmis Jumala rahvaga ristimises ühinema.

Kui vaatan tagasi oma elule ja näen, kuidas Jumal mind juhatas, on mu süda rõõmus. Ma olen kurb, et nii paljud on surnud, tundmata tõdesid, mida ma nüüd nii armastan. Kuna nii paljud mu perest ja sõpradest ei tunne või ei armasta Jumalat nii nagu mina olen seda tegema õppinud, vastan Jumala kutsele töötada misjonipõllul omaenda õuel ja kutsun sindki üles samamoodi toimima.

Jumala heaks töötades ära unusta neid, kes töötavad keerulistest kohtades. Meie misjoniannetused aitavad neid toetada vahenditega, mida nad vajavad Jumala armastuse jagamiseks oma õuel.

Fakte

- Igal aastal õpivad tuhanded inimesed tõe tundma adventraamatute, -ajakirjade ja -traktaatide abil. Ellen White'i nägemust kirjastustööst, mis algas väikesest paberist ja millest said „nagu valgusejoad, mis panid kogu maailma särama“ („*Life Sketches*“, lk 125), on korduvalt tõestatud.

13. september 2008
Ameerika Ühendriigid

Usu juures tagasi

Ajakirjale jutustanud David Armstrong

„Kas sa oled võtnud Jeesuse oma Issandaks ja Päästjaks?“ küsis Len ühel päeval David Armstrongile.

„Ei,“ vastas David ja see oli tõsi. David ei olnud kunagi mõelnud Jeesust oma ellu võtta. Len, ühe Davidi sõbra isa, avas Uue Testamendi ja luges talle mitu piibliteksti. Piibli sõnad panid ta esimest korda Jumalale mõtlema. Ta ei langetanud otsust sel päeval, kuid see vestlus tähistas tema elus pöördepunkti.

David oli üles kasvanud kodus, kus religioon ei olnud keskpunktis. Ta teadis, et tema vanemad olid kasvanud kodus, kus neid sunniti kirikus käima ja seepärast otsustasid nad abielludes, et ei sunni oma lastele religiooni peale. Niisiis ei teadnud David Jumala armastusest peaaegu midagi.

Kui David oli 15-aastane, suri äkitselt tema isa, jättes Davidi ellu tohutu tühjuse. Ta otsis lohutust perelt ja sõpradelt. Umbes sel ajal kohtus David kristlasest teismelisest Margaga, kes paistis teadvat, mida oma elus teeb. David ja Mark rääkisid sageli elust ja surmast. Mark andis Davidile neis olulistest teemades kristliku seisukoha. Sageli kaasas Mark nende

vestlusse ka oma isa Leni. David hakkas Leni peaaegu enda isaks pidama.

Ühel õhtul, kui nad kolmekesi koos rääkisid, mainis David, et tema vana-vanaisa oli olnud jutlustaja ja tema vanaisa oli koguduses juhtival kohal. Kuid tema vanaisa oli ühe kogudusejuhi tegevuses pettunud ja lõpetas kirikus käimise. „Ma arvan, et sellepärast ei tahtnud mu isa minna kirikusse ja sellepärast ei ole ka meie seal käinud,“ selgitas David.

Len seletas, kui oluline on kristlasel hoida oma silmad Kristusel, mitte teistel inimestel. Siis Len küsiski Davidilt, kas ta on Kristuse oma Päästjana vastu võtnud.

David vastas eitavalt. „Kas tahad rohkem lunastusest teada saada?“ küsis Len õrnalt. David soovis väga tead, mida Lenil on öelda, sest ta usaldas Leni. Nende vestluste käigus võttis David Jeesuse oma Päästjaks vastu. „Ma teadsin, et see on oluline,“ ütleb David, „kuid ma ei teadnud täpselt, mis toimub.“

Kui David ristiti Leni ja Marki kirikusse, ei saanud ta kuidagi teada, kui rasked saavad mõned järgmised aastad olema. Kuigi ta veetis aega kristlike sõpradega, oli tal ka mittekristlastest sõpru ja nende mõju tõmbas ta Kristusest eemale.

Kui David keskkooli lõpetas, mõistis ta, et polnud elanud Jeesuse järelkäija elu. Ta teadis, et on vaja elus muutusi teha, kuid ta ei teadnud, mida teha. „Siis tegi Jeesus oma käigu minu elus,“ ütleb David. „Minu tädi oli olnud kristlane, kuid ka tema oli Jumalast eemale triivunud. Ta otsustas kodus piiblitunde võtta ja kutsus ka mind osalema. Ta ei teadnud, et tundsin vajadust rohkem Jumalat ja Piiblit tundma õppida.“

Piibliuurimised avasid Davidi mõistuse ja südame, kui ta avastas uusi tõdesid, millest ta varem polnud kuulnud. Ta soovis oma elule eesmärki nagu oli pastoril, kellega nad koos õppisid. David ja tema tädi uurisid aasta aega koos pastoriga Piiblit. Siis pühendas David oma elu Kristusele ja said ristitud seitsmenda päeva adventkogudusse.

„Kõik need aastad ma ei teadnud, et mu vanavanemad palvetasid minu pärast iga päev,“ ütleb David. „Mu vanaema oli suremas, kuid ta suutis tulla mu ristimisele ja näha oma palve vilja. See oli viimane kord, kui ta kirikusse sai.“

David hakkas koos sõbraga Piiblit uurima ja tekste pähe õppima. „Kui Jumala Sõna minu peas juurdus, kaotasid vanad eluviisid oma võlu,“ ütleb David. „Mu endised sõbrad, kes mind kutsusid metsikutele pidudele, märkasid samuti muutust. Nad otsustasid, et minuga pole enam lõbus. Siis ütles üks mu headest sõpradest neile, et nad peaksid olema õnnelikud, sest ma leidsin Jeesuse. Seda kuuldes olin ma hämmastunud, et mu sõber oli niimoodi minu eest seisnud.“

Davidi keskendumine Piibli päheõppimisele ja palvetamisele tõi kaasa kiire vaimuliku kasvu. Kuid mõne aja pärast tundis David, et on jõudnud vaimulikule lauskaale. Siis saatis Jumal sõbra, kes rääkis Davidile suvisest kirjandusevangelismi programmist ja kutsus teda selles osalema. David ühines kirjandusevangelistidega ja on sellest ajast alates töötanud igal suvel kristlikku kirjandust müües ja usust tunnistades.

David räägib oma usust teistele, sest Kristusel on tema elus tähtsaim osa. „Ma tean, et kui ma annan kõik Jumalale, siis Ta õnnistab ja mitmekordistab mu elu, nagu Ta tegi leibade ja kaladega.“

Meie misjoniannetused toetavad selliste inimestega töötamist nagu David. Aitäh, et aitate rääkida maailmale Jumala päästvast armust.

Fakte

- Põhja-Ameerikas on üks seitsmenda päeva adventist iga 321 elaniku kohta. Seega on veel miljoneid, kes ei ole kuulnud või vastu võtnud kutset Jeesuse järgimiseks. Misjoniannetuste abil muretsetakse vahendeid ja korraldatakse kursusi, et aidata otsivaid hingi Jeesuse juurde.

20. september 2008
Ameerika Ühendriigid

Jagatud kirk

Ajakirjale jutustanud Kristina Reeve

„Raamatute müümiseks ustele koputamine kõlab õudselt,“ mõtles Kristina Reeve. „Ma unustan, mida pidin ütlema ja siis on mul piinlik.“ Kõhus keeras ja judinad jooksid mööda selga, kui ta mõtles kirjandusevangelistiks saamisele. „Ma ei suudaks seda iial!“ mõtles ta. Või siiski suudaks?

Lapsena oli Kristina lugenud raamatut, mis andis talle soovi jagada teistele Jumala armastust. Ta unistas väikesest punasest kärust, mida lükkab kristlikke raamatuid pakkudest uksest ukseni.

Teismelisena käis Kristina noortelaagris, kus ta õppis kirjandusevangelismi põhimõtteid ja sai aimu, mis tunne on tunnistada usust kirjandusevangelistina. Ta rõõmustas teadmises, et teeb seda, mida Jumal soovib. Kui laagrinädal lõppes, soovis Kristina, et ta poleks pidanud jätma tööd, mida oli armastama hakanud. Kuid kool ootas ja vanemad korraldasid talle töökoha isa optomeetriafirmas, kus ta oli internatuuris ja sai optiku kvalifikatsiooni.

Kristinale meeldis isaga koos töötada, kuid ta tundis rahu-
tust ja ebakindlust. Ta soovis ikka veel saada kirjandusevan-

gelistiks ning ta palvetas tunde, et Jumal näitaks talle oma tahtet.

Ühel päeval sai Kristina meili väikese adventkolledži õpetajalt, kes pakkus talle õppimise ajal võimalust töötada kirjan-dusevangelismi programmis. Elevusega rääkis Kristina vane-matele pakkumisest. Kuid vanemad soovitasid tal optikuna jätkata. Isaga töötamise ajal pühendas Kristina oma elu uuesti Jumalale ja palvetas Tema tahtmise pärast.

Lõpuks mõistsid vanemad, et Jumal kutsub nende tütart kir-jandusevangelistiks saama. Kristina südant täitis rahu, kui ta valmistus kooli astuma ja kirjan-dusteenistuses töötama.

Esimesed nädalad kirjan-dusevangelistina töötamist olid Kristina jaoks rasked. Ta sai koeralt hammustada, kukkus ras-kelt, kohtas palju eemaletõukamist ja kaotas isegi hääle. Ta teadis, et tema katsumused olid saatana püüded teda julguse-tuks muuta, seepärast palvetas ta jõu pärast ja jätkas tööd. Lõ-puks tuli ta hääle tagasi ja müük kasvas. Ta tundis Jumala ligi-olu rohkem kui iial varem.

Kuid saatana ei olnud lõpetanud. Kristina hakkas tundma valusid ja jõuetust. Ta läks arsti juurde, kes diagnoosis stres-sist tuleneva lihaspinge. Arst käskis tal puhata; ta ei saanud raamatute müümist jätkata. Kristina oli masenduses. Ta ei suut-nud uskuda, et Jumal tahaks tema töö lõpetada.

Kristina lõpetas kooliaasta ja võttis suve vabaks, lootes jõudu taastada. Aga kui kool augustis algas, mõistis ta, et jõud ei olnud täielikult tagasi tulnud. Ta igatses minna välja ustele koputama ja lootis, et tervis lubab peagi pöörduda tagasi töö juurde, mida ta armastas.

Ta püüdis uuesti kirjan-dust müüa, kuid mõni päev oli tal jõudu ainult kolmele või neljale uksele koputada, enne kui pidi oma tuppä puhkama minema. Raskustest hoolimata õnnistas Ju-mal Kristina püüdlusi. Siis paluti teda tudengitest kirjan-dusevan-gelistide gruppi juhendama, mis oli füüsiliselt vähem koormav. Jumal valmistas teda ette uueks tööks.

Kristina tervis ei paranenud ja lõpuks diagnoosisid arstid haiguse süveneva vormi. Tal ei lähegi paremaks. Ta lõpetas kolledžiõpingud ja läks tagasi vanematekoju. Ta palvetas tunde, paludes Jumalal oma tahet ilmutada.

Samal suvel hiljem sai Kristina telefonikõne, kus paluti teda juhtima rühma noori, kes soovisid kirjandusevangelistidena töötada. Kristina oli nõus ja rõõmus, et suudab innustada tööd, mida armastab. Kuigi ta ei saanud ise ükselt uksele käia, sai ta juhatada teisi, kes tema asemel läksid.

Kristina tervis halveneb pidevalt ja praegu on ta sageli ratastoolis. Kuid ta jätkab tööd, mida armastab. „Eelmisel suvel andis Jumal mulle grupi noori inimesi, keda juhtida kirjandustöö juurde,“ ütleb ta. „Nii saan aidata Jumala armastusest kuulutada neile, kes sellest veel kuulnud pole.“ Kui Kristina tervis halveneb, juhatab ja innustab ta telefoni, meili ja interneti teel.

„Meie elutee ei pruugi minna nii, nagu soovime,“ ütleb Kristina. „Aga kui oleme avatud Jumala juhtimisele, näitab ta meile teed, sest Tal on meie elu jaoks plaan. Usuga Temasse võidame kõik!“

Meie misjoniannetused toetavad kirjastustööd, mis Ellen White'i sõnul katab maailma valgusega. Aitäh, et aitate jagada seda valgust teistega, kes pole seda veel näinud.

Kristina Reeve elab Kettle Fallsis Washingtonis.

Fakte

- 2007. aastal töötas Põhja-Ameerikas rohkem kui 1 150 täistööajaga, osalise tööajaga ja tudengitest kirjandusevangelisti. Peakonverentsi kirjastusosakonna andmetel olid need eesliini evangelistid eelmisel aastal vahenditeks rohkem kui 2 700 inimese Kristuse juurde juhtimisel.

27. september 2008

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Raadiolained täis Jumala armastust

Osatäitjad: jutustaja ja kaks reporterit. *[Märkus: kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et ei pea kõike lugema. Harjutage mõned korrad, et osatäitjad tunneksid end vabalt, lisamaks vajadusel häälevarjundeid.]*

Vahendid: suur Põhja-Ameerika Divisjoni kaart (skannige kaart ajakirja kaanelt või laadige alla adventmisjoni veebilehelt ja laske projektoriga seinale või joonistage kaart suurele paberile)

Jutustaja: Tere tulemast hingamispäevakooli sel kolmeteistkümnendal hingamispäeval. Sel kvartalil oleme kuulnud lugusid meestest, naistest ja noortest, kes kuulutavad teistele Jumala armastusest. Täna on meil võimalik oma kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuse kaudu mõjutada evangeeliumitööd Põhja-Ameerikas.

Põhja-Ameerika adventkogudus on valinud kaks erilist projekti, mis keskenduvad evangeeliumi kuulutamisele raadio teel.

Meie tänane kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab need projektid teoks teha ja toob kasu aladele üle kogu divisjoni. _____ [*esimese reporteri nimi*] selgitab veidi Põhja-Ameerika adventistide ülesandeid ja võimalusi.

Esimene reporter: Raadio on meil olemas rohkem kui 100 aastat. Hoolimata ettekuulutustest, et televisioon piirab tõsiselt raadio mõju, on raadiol jätkuvalt võimas mõju.

Adventkogudus on kasutanud raadiot Jumala armastuse kuulutamiseks rohkem kui 70 aastat, alates sellest ajast, kui H. M. S. Richards hakkas peaaegu 80 aastat tagasi eetrisse andma raadio Voice of Prophecy saateid. Ja Jumala õnnistuste abil on raadio ja televisioon jätkuvalt miljonitele heade päästesõnumite kiireks. Kuid võime veelgi enam teha, et raadio kaudu maailmani jõuda.

Kujutlege, et 5 000 inimest helistab iga päev adventraadiojaama, et esitada küsimusi kuuldu kohta või paluda Piibli tõdesid selgitavaid materjale. See ei ole unistus sellest, mis võiks olla. Jumal teeb juba selliseid asju Põhja-Ameerikas raadio LifeTalk kaudu.

Raadio LifeTalk on rohkem kui 70 üle kogu Põhja-Ameerika Divisjoni asuva raadiojaamaga võrk. See number suureneb ja 2008. aasta lõpuks on LifeTalk-i saateid kuulda rohkem kui 100 raadiojaamast. Peale selle on LifeTalk-il kolm internetipõhist raadiokanalit, mis on mõeldud teatud kuulajaskonnale. LifeTalk püüab edastada Jumala tõde võimalikult paljude elektrooniliste kanalite kaudu. Praegu on saated kättesaadavad enamikule maailma miljarditest elanikest.

Me soovime inimestele teada anda, et Jeesus tuleb varsti. Osa teie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab laiendada LifeTalk-raadio võrku kogu Põhja-Ameerikas ning interneti ja satelliidi kaudu kogu maailmas.

Jutustaja: Kanada pakub adventistidele evangeeliumikoolutuse eetrisse andmiseks ainulaadset võimalust. Osa tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest läheb selle toetamiseks. _____ [teise reporteri nimi] räägib meile huvitavatest sündmustest, mis selle erilise võimaluseni viisid.

Teine reporter: Kanadas on pikaajaline poliitika, mis keelab kristlikele raadiojaamadele litsentside andmise. Kuid Jumal avas võimaluse, kuidas adventraadiot saab kuulda kogu riigis.

Peaaegu 80 aastat tagasi, enne kui Newfoundlandist sai Kanada osa, andis Jumal märku noorele adventpastorile raadiojaama Voice of Adventist Radio ehk VOAR-i rajamiseks. Pastor ei võinud aimatagi, et sellest väikesest jaamast saab lõvi, kes mõirgab üle kogu Kanada.

Kui Newfoundland sai 1949. aastal Kanada osaks, lubati VOAR-il jätkata kristliku raadiojaamana, riigi ainsa religioosse raadiojaamana.

Kanada seadus lubab raadiojaamu, mis pakuvad kuulajatele mitmekülgseid saateid. Seepärast võivad adventistid osta aega, millises raadiojaamas suudavad, kuid nad ei tohi eetrisse anda *ainult* adventsaateid, isegi mitte oma raadiojaamast. Siiski võimaldab rohkem kui 50 aastat tagasi aset leidnud ajalooline toiming rajada väikse võimsusega raadiojaamu teiste Kanadas asuvate jaamade signaali edastamiseks.

Kui mõned koguduseliikmed sellest tingimusest teada said, hakkasid nad Briti Kolumbiasse rajama väikse võimsusega FM-jaamu, mis edastavad rohkem kui 5 000 km kaugusel asuva adventraadio saateid.

Praegu edastavad VOAR-i saateid 18 väikse võimsusega jaama Newfoundlandis ja Briti Kolumbias, pakkudes kristliku muusikat ja saateid, mis on ühendatud konkreetsetes kogukon-

nas vajalike ühiskondlike funktsioonidega. Edasise laienemise võimalused on peaaegu lõputud. Kujutage ette, et sõidate Kanadas väikestest linnadest ja küladest läbi ning võite peaaegu igas peatuses kuulda kristlikke saateid.

Pastor kelle nägemus ja initsiatiiv tegid raadiojaama VOAR 80 aastat tagasi võimalikuks, ei suutnud kujutleda, mida Jumal tema väikese jaamaga teeb.

Osa tänasest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetusest aitab rajada rohkem jaamu üle kogu tohutu suure Kanada. Miljonid, kel varem ei olnud oma kodudes ja autodes ligipääsu kristlikule raadiole, kuulevad Jumala armastuse kuulutust. Teeme selle unistuse teoks, andes heldelt tänast kolmeteistkümnest hingamispäeva annetust.

Jutustaja: Need on meie kaks erist kolmeteistkümnest hingamispäeva projekti sellel kvartalil. Neil projektidel võib olla tohutu mõju Jumala armastuse kuulutamisel kogu Põhja-Ameerikas. Mõelge, mida saaksite teha täna, et toetada raadio kaudu Jumala päästesõnumi kuulutamist.

[Annetus]

Teadmiseks annetajatele

Kolm aastat tagasi toetas osa meie kolmeteistkümnest hingamispäeva annetusest juutide jumalateenistuskeskuse rajamist Floridas, kus juudirahvusest otsivad inimesed saavad tutvuda adventusuga nii, nagu on neile kõige mugavam.

Edaspidised kolmeteistkümnest hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on keskmes Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon. Erilisteks projektideks on ühiselamu Mongoolias,

hiinakeelne ringhääling Taivanis ja hiina keelt kõnelevate inimeste kirik Tokios Jaapanis.

2009. aasta esimesel kvartalil on fookuses Lõuna-Aasia-Vaikse ookeani Divisjon. Projektid keskenduvad tööle Filipiinidel.

